

Arrest

nr. 149 754 van 16 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 maart 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 februari 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat D. TYSKENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 september 1973 wordt de verzoekende partij bij haar geboorte in het bezit gesteld van een vreemdelingenidentiteitskaart.

1.2. Op 22 september 1992 wordt de verzoekende partij in hechtenis gehouden in de gevangenis van Tongeren.

1.3. Op 13 april 1994 wordt de verzoekende partij veroordeeld bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot zes maanden gevangenisstraf.

1.4. Bij beslissing van 20 december 1999 wordt de verzoekende partij ambtshalve afgevoerd. Later doet de verzoekende partij een aanvraag tot herinschrijving.

1.5. Op 16 februari 2006 wordt de verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel tot vier jaar gevangenisstraf en een geldboete van 1000 euro wegens deelname aan een terroristische groepsactiviteit.

1.6. Op 25 oktober 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

1.7. Op 19 november 2013 wordt de verzoekende partij opgesloten in de gevangenis van Hasselt.

1.8. Op 22 januari 2014 komt de verzoekende partij weer vrij.

1.9. Op 12 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.10. Bij arrest nr. X van 22 september 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.9.

1.11. Op 10 september 2014 dient de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van bloedverwant in neerdalende lijn.

1.12. Op 3 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.09.2014 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene diende reeds eerder een aanvraag gezinshereniging in op 25.10.2013. Deze aanvraag werd hem geweigerd op 12.03.2014. Tegen deze beslissing ging hij in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dit werd verworpen op 11.08.2014. De huidige aanvraag is identiek als de voorgaande. Als nieuw element wordt aangehaald dat hij eerherstel gevraagd heeft bij de Rechtbank van Tongeren. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dit verzoek tot op heden werd ingewilligd, vandaar dat dit 'nieuw element niet tot een andersluidende beslissing kan leiden.

X Artikel 43 van de wet van 15.12.1980: het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid

Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten :

**13.04.1994: bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Tongeren tot 6 maand gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel voor 3 jaar voor diefstal en poging tot diefstal met inbraak, inklimming en valse sleutels*

**16.02.2006: bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Brussel, tot een straf van 4 jaar opsluiting met onmiddellijke arrestatie voor deelname als lid van een terroristische groepering aan een activiteit van deze groepering, met inbegrip van het verschaffen van informatie of materiële middelen aan deze groepering of voor elke vorm van financiering van een activiteit van een terroristische groepering met de wetenschap dat een dergelijke deelname bijdraagt aan het begaan van een misdaad of een misdrijf door deze groepering. Tevens werd hij veroordeeld omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van een organisatie gevormd met het doel aanslagen te plegen op personen en eigendommen, en dit door het*

uitvoeren van misdaden of misdrijven. Daarenboven werd hij veroordeeld voor het doorgeven van een Marokkaans paspoort dat hij verkreeg met nummer PX aan een onbekende derde persoon.

Uit de aard en de ernst van de gecumuleerde feiten en uit bijkomende informatie in het administratief dossier betreffende betrokkene huidige gedrag is het redelijk te stellen dat betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In toepassing van art 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29.07.1991 wordt de eigenlijke informatie betreffende het huidige bedrag van betrokkene niet letterlijk in de beslissing opgenomen. Vandaar dat overeenkomstig art 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, mogelijks heeft betrokkene de vlucht genomen om effectieve opsluiting te vermijden). Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag een toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en staatsveiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer Xdd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

X Artikel 40bis §2,3° van de wet van 15.12.1880 bepaalt het volgende: Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 4° de familieleden in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1°af2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of de te hunnen laste zijn. die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Onafgezien van de bovenstaande weigeringsgrond dient te worden vastgesteld dat evenmin aan de vereisten is voldaan zoals omschreven in bovenstaand wetsartikel. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen 'ten laste' te zijn van de referentiepersoon. Dit veronderstelt dat betrokkene reeds ten laste was in het land van herkomst of origine, voorafgaand aan de aanvraag tot verblijf. Als een bewijs ten laste in het verleden legt betrokkene een verklaring op eer voor afkomstig van de moeder, de broer en zus van betrokkene. Deze

verklaring kan enkel als begin van bewijs worden aanvaard. Bij gebrek aan objectieve bewijzen dat er daadwerkelijk geld aan betrokkene werd overgemaakt, kan dit niet zo maar voor waar worden aangenomen.

Daarnaast legt hij een attest voor komende van de Marokkaanse overheden dd 24.03.2014, waaruit moet blijken dat hij in 2014 geen inkomen verwierf in Marokko. Dit attest werd opgesteld op basis van de verklaringen van betrokkene zelf, waardoor het evenmin als bewijsstuk kan worden weerhouden. Voor zover het wel degelijk met de werkelijkheid zou overeenstemmen, is het weinig relevant. Immers, betrokkene verblijft reeds enige tijd terug in België, waardoor het niet meer dan logisch is dat hij in 2014 geen inkomen heeft verworven in Marokko. Het sluit echter niet uit dat, in de periode dat hij er wel verbleef, wel degelijk een inkomen verwierf en mogelijk zelfs eigenaar is van onroerende goederen.

Het attest van het OCMW waaruit blijkt dat betrokkene tot op heden geen uitkering heeft genoten, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Betrokkene heeft in een Belgische gevangenis verbleven en was dus wel degelijk ten laste van de Belgische overheid. Voor zover hij niet in de gevangenis verbleef kan niet automatisch worden aangenomen dat, omdat er geen leefloon werd uitbetaald aan betrokkenen, hij ten laste was van de referentiepersoon.

Gezien het bovenstaande wordt de gezinshereniging geweigerd aan betrokkene.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak maakt op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Vandaar dat overeenkomstig art. 7, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980 een bevel om het grondgebied te verlaten van toepassing is."

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partij te leggen.

2.2. De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

3. Over de ontvankelijkheid

In fine van het verzoekschrift vraagt de verzoekende partij om “*verzoeker een verblijf van meer dan 3 maanden toe te kennen*”. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de vreemdelingenwet echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen om een verblijfsmachtiging toe te staan.

Het beroep is onontvankelijk in de mate dat het erop is gericht de Raad in de plaats van het bevoegde bestuur te laten oordelen over het toekennen van een verblijfsrecht.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste en in het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij stelt in het eerste middel dat de verwerende partij oordeelde dat zij strafrechtelijk is veroordeeld voor terroristische daden en deelname aan een terroristische groepering, terwijl het vonnis waarvan sprake waarbij zij wordt veroordeeld voor terroristische daden en deelname aan een terroristische groepering geen kracht van gewijsde heeft tot op heden, dat de verwerende partij terecht opmerkt dat de verzoekende partij bij vonnis op verstek door de Correctionele Rechtbank van Brussel op 16 februari 2006 werd veroordeeld voor terroristische daden en deelname aan terroristische groepering, dat echter dient te worden opgemerkt dat artikel 6.2 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) bepaalt dat “*Eenieder, die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd wordt voor onschuldig gehouden totdat zijn schuld volgens de wet bewezen wordt*”. Zij meent dat volgens de Belgische wetten de strafrechtelijke veroordeling waarop de verwerende partij haar motivering steunt tot op heden nog steeds niet definitief is geworden en derhalve geen kracht van gewijsde heeft zodat zij conform het EVRM tot op heden nog steeds onschuldig is. De verzoekende partij meent dan ook dat de verwerende partij zich niet kan steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet gezien zij geen bedreiging is voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid.

In het tweede middel betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij oordeelt dat zij niet zou bewijzen ten laste te zijn geweest van haar moeder in de periode van haar verblijf in het herkomstland, terwijl zij afdoende heeft bewezen dat familieleden dewelke afreisden naar het herkomstland geld meebrachten van haar moeder teneinde haar financieel te kunnen steunen, dat zij overigens bewezen heeft dat zij geen inkomsten heeft genoten in haar land van herkomst in de referentieperiode, dat de verwerende partij echter verkeerdelijk stelt dat het bewijs van gebrek aan inkomsten niet is bewezen door de verzoekende partij, doch dat zij niet kan gehouden worden tot het leveren van een negatief bewijs. Zij wijst erop dat de verwerende partij tevens stelt dat zij mogelijks eigenaar zou zijn van een onroerend goed in haar herkomstland, dat de voormelde criteria echter veel strenger zijn en een beperking vormen op de mededeling van de Europese Commissie met richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van richtlijn 2004/38/EG over het vrij personenverkeer van 2 juli 2009, dat de overdreven criteria van de verwerende partij ingaan tegen de rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, dat de verwerende partij uiteraard geen voorwaarden aan de wet kan toevoegen. De verzoekende partij meent dat derhalve komt vast te staan dat zij wel degelijk voldoet aan de voorwaarden gesteld door de wetgever en haar een verblijf van meer dan drie maanden dient te worden toegekend op basis van gezinshereniging.

4.2. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een

zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

4.3. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf rust op twee motieven. Enerzijds is er een eerste motief gegrond op artikel 43 van de vreemdelingenwet waarbij het recht op verblijf om reden van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd wordt. Anderzijds is er een tweede motief gegrond op artikel 40bis, §2, 3° van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat de verzoekende partij niet voldoet aan de in voornoemd wetsartikel omschreven vereisten doordat zij niet aantoonde ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon voorafgaand aan de aanvraag.

De eerste vaststelling is een voldoende schragend motief omdat op grond van artikel 43, ongeacht het voldoen aan de voorwaarden voor het verkrijgen van het recht op verblijf voor meer dan drie maanden, het verblijfsrecht kan worden geweigerd om reden van openbare orde of nationale veiligheid.

4.4. De opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de toepasselijke wettelijke bepaling, artikel 43 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

3° het verval van het document dat de binnenkomst en het verblijf op het Belgisch grondgebied heeft toegelaten, kan op zichzelf de verwijdering van het grondgebied niet wettigen;

4° alleen ziekten vermeld in de bij deze wet gevoegde lijst kunnen een weigering van binnenkomst of het verblijf rechtvaardigen. Het optreden van een ziekte later dan drie maanden na aankomst op het grondgebied kan geen reden voor verwijdering van het grondgebied vormen.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid kan de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van de verklaring van inschrijving dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart, zonodig de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van de gerechtelijke antecedenten betreffende betrokkene en zonodig om een uittreksel uit het strafregister verzoeken.

Indien ernstige aanwijzingen daartoe aanleiding geven, kan de minister of zijn gemachtigde personen die het verblijfsrecht genieten binnen drie maanden na de datum van binnenkomst zonodig aan een kosteloos medisch onderzoek onderwerpen met het oog op het afgeven van een verklaring dat zij niet lijden aan de in het eerste lid, 4°, bedoelde ziekten.”

4.5. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet motiveert als volgt:

“Betrokkene is veroordeeld voor volgende feiten :

**13.04.1994: bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Tongeren telt 6 maand gevangenisstraf waarvan de helft met uitstel voor 3 jaar voor diefstal en poging tot diefstal met inbraak, inklimming en valse sleutels*

**16.02.2006: bij verstek door de Correctionele Rechtbank van Brussel, tot een straf van 4 jaar opsluiting met onmiddellijke arrestatie voor deelname als lid van een terroristische groepering aan een activiteit van deze groepering, met inbegrip van het verschaffen van informatie of materiële middelen aan deze groepering of voor elke vorm van financiering van een activiteit van een terroristische groepering met dé*

wetenschap dat een dergelijke deelname bijdraagt aan het begaan van een misdaad of een misdrijf door deze groepering. Tevens werd hij veroordeeld omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van een organisatie gevormd met het doel aanslagen te plegen op personen en eigendommen, en dit door het uitvoeren van misdaden of misdrijven. Daarenboven werd hij veroordeeld voor het doorgeven van een Marokkaans paspoort dat hij verkreeg met nummer PX aan een onbekende derde persoon.

Uit de aard en de ernst van de gecumuleerde feiten en uit bijkomende informatie in het administratief dossier betreffende betrokkene huidige gedrag is het redelijk te stellen dat betrokkene nog steeds een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In toepassing van art 4 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen van 29.07.1991 wordt de eigenlijke informatie betreffende het huidige bedrag van betrokkene niet letterlijk in de beslissing opgenomen. Vandaar dat overeenkomstig art 43 van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht aan betrokkene kan geweigerd worden. Deze maatregel is wel degelijk evenredig met het familiaal belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen. Betrokkene is weliswaar geboren in België, maar heeft reeds jaren geleden het verblijfsrecht verloren (ambtelijk geschrapt, mogelijks heeft betrokkene de vlucht genomen om effectieve opsluiting te vermijden). Betrokkene had moeten weten dat dergelijk gedrag een toekomst in België op het spel zou zetten. Het niet respecteren van de strafrechtelijke bepalingen getuigt expliciet van het niet geïntegreerd te zijn in de Belgische samenleving en dit eigenlijk ook niet na te streven.

Gezien deze overwegingen wordt het familiale en persoonlijke belang van betrokkene ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde en staatsveiligheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest met nummer Xdd 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé - en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren."

4.6. De verzoekende partij beperkt zich tot de stelling dat de verwerende partij zich niet kan steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet gezien zij geen bedreiging vormt voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid, doch betwist de feitelijke vaststellingen van de verwerende partij betreffende de veroordelingen en de feiten die hieraan ten grondslag lagen, niet. Zij maakt geenszins aannemelijk dat zij geen bedreiging vormt voor de openbare orde noch voor de nationale veiligheid. De verwerende partij kon op grond van artikel 43 van de vreemdelingenwet terecht het verblijfsrecht aan de verzoekende partij weigeren op grond van de motieven dat uit de aard en de ernst van de gecumuleerde feiten en uit bijkomende informatie in het administratief dossier betreffende het gedrag van de verzoekende partij het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij zich heeft gebaseerd op foutieve gegevens of dat zij op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De verzoekende partij toont geenszins aan dat de verwerende partij zich niet kon steunen op artikel 43 van de vreemdelingenwet.

4.7. De verzoekende partij, die de feitelijke vaststellingen die geleid hebben tot strafrechtelijke veroordelingen bij verstek waarnaar verwezen wordt in de bestreden beslissing niet betwist, uit voorts kritiek op het feit dat het vonnis waarbij zij veroordeeld werd voor terroristische daden en deelname aan terroristische groepering waarvan sprake in de bestreden beslissing geen kracht van gewijsde heeft tot op heden en de motivering dus gesteund is op een niet definitief geworden strafrechtelijke veroordeling die aldus geen kracht van gewijsde heeft zodat zij conform het EVRM nog steeds onschuldig is.

De verzoekende partij maakt met een dergelijk betoog echter niet aannemelijk dat de verwerende partij geen rekening vermocht te houden met de feiten die door de verzoekende partij in haar verzoekschrift niet betwist worden en die tot een strafrechtelijke veroordeling bij verstek hebben geleid, om in de bestreden beslissing te motiveren dat uit de aard en de ernst van de gecumuleerde feiten en uit bijkomende informatie in het administratief dossier betreffende het gedrag van de verzoekende partij het redelijk is te stellen dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. De verzoekende partij toont niet dat de strafrechtelijke veroordeling die dateert van 16 februari 2006 geen kracht van gewijsde heeft verkregen, noch dat deze strafrechtelijke veroordeling niet meer aanwezig zou zijn in het rechtsverkeer. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet dienstig kan verwijzen naar artikel 6.2 van het EVRM betreffende het vermoeden van onschuld, nu zij wel degelijk strafrechtelijk werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Brussel.

Bovendien wijst de Raad erop dat het vaste rechtspraak is van het EHRM dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM vallen, zoals het Hof in het principiearrest Maaouia t. Frankrijk van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig in de grote kamer heeft gesteld. Derhalve zijn ook verzoeken tot internationale bescherming uitgesloten van die verdragsbepaling. Het EHRM heeft zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov t. Turkije van 4 februari 2005 of de zaak Hussain t. Roemenië van 14 februari 2008. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt (overweging B. 24.1) en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd (RvS 16 januari 2001, nr. 92.285 etc.).

4.8. Waar de verzoekende partij een betoog ontwikkelt ten aanzien van het tweede motief van de bestreden beslissing gegrond op de vaststelling dat niet blijkt dat de verzoekende partij voorafgaand aan de aanvraag ten laste was van de referentiepersoon, stelt de Raad vast dat de verzoekende partij zich richt tegen een overtollig motief. De vaststelling dat de verzoekende partij het recht op verblijf wordt geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid conform artikel 43 van de vreemdelingenwet, is een voldoende schragend motief om het verblijfsrecht te weigeren. De kritiek van de verzoekende partij op het tweede motief, zoals naar voren gebracht in het tweede middel, dient dan ook niet verder te worden bekeken.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

4.9. Tot slot wijst de Raad er op dat luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen*” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Waar dat de verzoekende partij in de aanhef van de middelen de schending aanvoert van de beginselen van behoorlijk bestuur, dient te worden opgemerkt dat het bestuursrecht geen uniek en enig “*beginsel van behoorlijk bestuur*” kent maar diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat na te verduidelijken welk beginsel van behoorlijk bestuur zij precies, naast de hierboven reeds besproken zorgvuldigheidsplicht, geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin afgeleid worden.

In de mate dat de verzoekende partij zich beroept op een schending van “*de beginselen van behoorlijk bestuur*”, is het middel bijgevolg niet ontvankelijk.

4.10. De middelen zijn, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend vijftien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER